

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. N.**, proti žalovaným: **a) Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 16, Praha 2, **b) Krajský soud v Ostravě**, Havlíčkovovo nábřeží 1835/34, Ostrava, o žalobě proti postupu ve věci poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 12. 2024, čj. 25 A 47/2024-48,

**t a k t o :**

**I. Řízení se zastavuje.**

**II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (*stěžovatel*) se žalobou u krajského soudu domáhal nápravy postupu ve věci poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud totiž v řízení vedeném pod sp. zn. Si 303/2024 obdržel otázku stěžovatele následujícího znění: „*Jaká část rozvrhu práce SPR 3770/2015 a jeho novějších variant pro roky 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022 a 2023 zabezpečuje, že věci trestní k řízení v prvním stupni napadlé na olomouckou pobočku na ní také zůstanou ve smyslu ustanovení § 42/1-D bod 2 zákona o soudech a soudcích č. 6/2002 Sb. Pakliže se formulace tohoto zákonem vyžadovaného pravidla liší, pak prosím o citace i těch odlišných verzí i v nových rozvrzích práce.*“ Krajský soud odpověděl, že rozvrh práce Krajského soudu v Ostravě v roce 2015 a ani později nikdy neobsahoval ustanovení, které by zabezpečovalo, že věc napadlá na pobočku soudu v Olomouci na ní také zůstane. Stěžovatel následně podal stížnost k Ministerstvu spravedlnosti, které však stížnosti nevyhovělo.

[2] Stěžovatel podal žalobu ke krajskému soudu, ve které namítal, že podaná informace je nepravdivá. Krajský soud žalobu nyní napadeným usnesením odmítl s odůvodněním, že se jedná o zneužití práva a žaloba je proto nepřijatelná ve smyslu § 68 písm. f) s. ř. s.

[3] Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost a spolu s ní požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce.

[4] Těmto žádostem Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 1. 2025 nevyhověl a současně stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů zaplatil soudní poplatek a předložil plnou

moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o ústavní stížnosti. Současně jej poučil o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví a nevyhoví-li stěžovatel výzvě k předložení plné moci, soud kasační stížnost odmítne.

[5] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí lhůty soud řízení zastaví [§ 4 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích].

[6] Usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku bylo stěžovateli doručeno dne 24. 1. 2025. Lhůta 15 dnů k zaplacení soudního poplatku proto marně uplynula v pondělí 10. 2. 2025. Protože stěžovatel soudní poplatek ani přes výzvu soudu v této lhůtě nezaplatil, soud řízení o kasační stížnosti zastavil.

[7] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel byl výše uvedeným usnesením (po zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti) vyzván k doložení splnění podmínky povinného zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s., přičemž ale ani na tuto výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval. I pokud by proto stěžovatel splnil svoji poplatkovou povinnost, musela by být kasační stížnost odmítnuta pro nesplnění této podmínky řízení.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2025

Vojtěch Šimíček  
předseda senátu